

Кольо. Ей така. Тѣ се преструватъ и се трѣшкатъ като заклани кокошки — за да ги помислятъ ловцитѣ за убити или ранени — и докато тѣ отидатъ да ги хванатъ, малкитѣ презъ това време избѣгватъ, а следъ тѣхъ — и голѣмитѣ.

Цанка. Че умни-и били тѣзи яребици-и! Я вижъ ти какъвъ баща и каква майка!

Кольо. Виждате ли? Хубава ли е играта?

Всички. Хубава. Много хубава.

Кольо. Хайде да играемъ вече!

Цанка (става). Азъ съмъ майката.

Кольо. Азъ бащата — яребикътъ.

Митьо, Лалка, Ваньо. А ний — яребичетата (скачатъ).

Цанка. Ами ловецътъ? Кой ще бжде ловецътъ?

Митьо. Азъ!

Цанка. Ти си малъкъ — не можешъ.

Кольо. Тогава азъ ще бжда ловеца. Ти, Цанке, ще водишъ ятото — и ще извикашъ: чррр, щомъ азъ изгърмя.

Митьо. Ами съ какво ще гръмнешъ?

Кольо (помисля). Намѣрихъ. Съ една праздна книжна кесия.

Цанка. Амикато нѣма кесия?

Кольо. Е, тогава ще плесна съ рѣце — все едно че изгър-

мявамъ. Хайде сега — азъ се скривамъ въ гората, а вий се прѣснете да търсите храна! Хайде почваме! Едно, две, три! (Той се скрива).

Цанка (тихичко). Хайде, пиленца мои, хайде, яребичета мили, кълвете! Кълвете зрънца! Като ви кажа „кж, кж, кж“ — като квачка — ще се събирате при мене да кълвете, а като извикамъ силно чр-р-р — ще бѣгате да се криете въ гжстото!

Кольо (иззадъ храста). А щомъ чуете кучешки лай или гърмежъ отъ пушка — бѣгайте и се крийте! Хайде!

Цанка (нѣжно). Кж-кж-кж! Тичайте, деца мои, да си кълвнете зрънца! Кж-кж-кж!

Всички се струпватъ около нея и кълватъ.

Лалка. Че хубави... че вкусни зрънца!

Митьо. Много хубави!..

Кольо (задъ храста). Ау-ау-ау! Бау-бау-бау!

Цанка. Чр-р-р! Бѣгайте, деца, крийте се!

Всички (се изпокриватъ). Чр-чр-чр!

Кольо. Сега ще почакаете малко и щомъ не се чуе повторно лаене — ще излѣзете да кълвете.

Цанка. Още малко деца! (Услушва се). Нѣма ги. Отминали сж. Нищо се не чува. Хайде